

Kolkí budú spasení?

vdp. Radovan Rajčák

4. novembra 2019 ✝ Cirkev

„Boh nás povolal skrze evanjelium, aby sme získali slávu nášho Pána Ježiša Krista“, počúvali sme vo sv. evanjeliu. Práve toto Božie povolanie je základnou nádejou, ktorú nosíme vo svojom srdci. Náš Pán nám odkrýva aj to, akou cestou možno túto jeho slávu získať. Hovorí: *„Usilujte sa vojsť tesnou bránou, lebo hovorím vám: Mnohí sa budú pokúšať vojsť, a nebudú môcť.“* Pán nás tu učí, že bude veľa tých, ktorí sa budú usilovať vstúpiť do neba, získať jeho slávu, no len nemnohým sa to skutočne aj podarí. Prečo je to tak? Pretože nie každý sa vyberie vstúpiť touto tesnou bránou. Právom sa teda môžeme s neznámym človekom, ktorý sa na Pána obracia, pýtať: *„Pane, je málo tých, čo budú spasení?“*

Ak pozorne čítame slová nášho Pána, je nám jasné, že Kristus neodpovedá pýtajúcemu sa priamo. Prečo? Všimnime si okolnosti; otázka zaznela, keď Ježiš smeroval do Jeruzalema a prechádzal *„mestami a dedinami a učil.“* Teda šťastí išlo o prejav ľudskej zvedavosti a len šťastí v sebe ukrývala skutočne vážne pýtanie. Pán neuspokojuje ľudskú zvedavosť, lež odpovedá tak, aby všetci pochopili, že centrum problému je úplne inde. Pre Krista je dôležité, že sa človek rozhoduje vykročiť tesnou bránou.

Evanjelista sv. Matúš upresňuje Kristove slová: *„Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia a mnoho je tých, čo cez ňu vchádzajú. Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!“* Svätí nad týmito slovami Pána rozjímali a preto nás jednoznačne upozorňujú, že zachránených bude menej ako zatratených. Sv. Leonard z Porto Maurícia uvádza: Počujete sv. Gregora, ktorý jasne hovorí: *„Mnohí dospejú k viere, no iba málokto k nebeskému kráľovstvu.“* Sv. Anzelm vyhlasuje: *„Je len málo tých, ktorí budú spasení.“* Sv. Augustín konštatuje dokonca ešte jasnejšie: *„Preto málo bude spasených v porovnaní s tými, ktorí sú zatratení.“* Sv. Alfonz z Liguori vysvetľuje tieto slová nasledovne: *„Aby sme boli spasení, musíme sa triasť pri pomyslení, že budeme stratení, ale pri pomyslení na peklo sa musíme triasť menej, ako pri myšlienke na hriech, ktorý nás tým smerom môže poslať. Ten, kto sa bojí hriechu, vyhýba sa nebezpečným príležitostiam, často sa odporúča Bohu a vyhľadáva spôsoby, vďaka ktorým ostane v stave milosti. Kto takto koná, bude zachránený, ale pre toho, kto tak nečiní, je to prakticky nemožné.“*

Čiže toto je tá tesná brána a úzka cesta. Sv. Jozef Cafasso podobne dodáva: *„Poobzerajte sa po svete, jednoducho pozorujte spôsob života či rozprávania a hneď uvidíte, či poznajú zlo hriechu alebo či sa mu venuje nejaká pozornosť. Nehovoriac o tých, ktorí vedome žijú bezbožné a hriechne životy; ako málo je tých, ktorí sú odmeňovaní za dobro, ktorí pristupujú k sviatostiam a uvedomujú si, akým veľkým zlom hriech je a akú skazu s sebou prináša. Následkom toho, že väčšina ľudí žije v zjavnej a trestuhodnej ignorancii bude, že obrovský počet ľudí príde do zatratenia – pretože žiaden hriech nie je odpustený bez toho, aby ho hriešnik oľutoval a ľutovať ho nemôže, ak si hriechu ako takého ani nie je vedomý.“*

Vchádzajte tesnou bránou...

Platí, že človek si je strojcom vlastného šťastia. Aj v tejto otázke. Pretože ak je niekto zatratený, nemožno to pripísať Bohu. Sv. Leonard hovorí: „*Všetci zatratení nosia na čele proroctvo proroka Ozeáša: „Tvoje zatratenie pochádza od teba,“ takže môžu pochopiť, že ktokoľvek je zatratený, je zatratený svojou zlou vôľou a zlomyseľnosťou a pretože chce byť zatratený.*“ Prekážkou

je tu rozhodnutie človeka, ktorý, vedený telesnými a pozemskými slasťami, radšej odvrhne svoje večné šťastie, ako by sa zriekol hriechu, rozkoší a slasť tohto sveta.

Náš Pán však koná všetko pre to, aby bolo čím viac spasených. Sv. apoštol Pavol píše, že Boh „*chce, aby boli všetci ľudia spasení a poznali pravdu.*“ Sám Pán hovorí: „*Nechcem smrť hriešnika, ale aby sa obrátil a žil.*“ Sv. Leonard píše: „*Boh tak veľmi chcel a stále chce našu spásu, že zomrel z túžby a podstúpil smrť, aby nám dal život. Táto vôľa spasiť všetkých ľudí preto nie je predstieraná, povrchná a zdanlivá vôľa Boha; je to skutočná, účinná a dobročinná vôľa; lebo On nám zabezpečuje všetky prostriedky, ktoré sú pre nás najvhodnejšie, aby sme boli spasení. Neposkytuje nám ich nedosiahnuteľným spôsobom. Dáva nám ich s úprimnou vôľou, s úmyslom, aby mohli mať svoj účinok. A ak ho nedosiahnu, jeho samého to zarmucuje a uráža. Dokonca prikazuje i tým, čo spejú do zatratenia, aby ich použili, a aby tak boli spasení.*“

Boh dáva všetko potrebné k tomu, aby človek získal nebo, aby ho našiel. Nikto sa nemôže vyhovárať, že nevedel, čo má robiť a ako to má robiť. Práve preto Pán zjavil svetu svoju nadprirodzenú pravdu, dal nám jasnú a konkrétnu náuku, ktorú zveril Svätej Cirkvi, aby ju strážila ako poklad a aby ju počas dejín človeku predkladala a vysvetľovala. Sám Pán dokonca prisľúbil pomoc Ducha Svätého, aby táto jeho viera nebola nikdy zmenená. Práve preto je tak potrebné, aby sme mali pravú vieru, aby sme správne verili v Ježiša Krista a jeho zjavenie. Svätá Cirkev nás učí: „*Mimo Cirkvi niet spásy*“ a „*Nemôže mať Boha za Otca, kto nemá Cirkev za matku.*“

Keď vidíme, čo sa deje dnes, môžeme jasne konštatovať, že diabol využil „*trhliny v Pánovom chráme*“, ako to povedal vo svojej homílii pápež sv. Pavol VI., aby vnikol dnu a spôsobil rozvrat. Dnes vidíme mnoho pastierov, ktorí mäťujú ľudí, prevracajú nemennú náuku Cirkvi, zahmlievajú pravdy viery, vidíme mnoho kresťanov, ktorí túžia po „*Cirkvi pohodlia*“ a vyberajú si, čo budú veriť. Títo všetci vážne ohrozujú svoju vlastnú spásu a spásu iných. Ako sa môžeme chrániť? Ako rozpoznať blud od pravdy?

Radu nám dáva sv. Vincent Lerrinský: „*V samotnej Cirkvi je nutné držať sa pevne tohto, čo všade, vždy a čo všetci verili. (...) Čo má teda urobiť kresťan-katolík? (...) Ako má postupovať, keď by nejaká nová infekcia chcela už nie čiastočku, ale naraz nakaziť celú Cirkev? Vtedy sa má celým srdcom privinúť k starobylosti: tu totiž žiadna novota nemôže nikoho úskočne prekvapiť.*“ Doteraz sme hovorili o jednotlivcovi a jeho srdci. Skrze srdcia ľudí je však ovplyvňovaný život manželstiev, rodín ba celých štátov. Podľa toho bezpečne spoznáme, či manželia, rodina, celá krajina či štát smerujú k Bohu alebo k záhube: ak sa riadia príkazmi a zákonmi Ježiša Krista, ak je Kristus uznaný za najvyššieho Pána a zvrchovaného vládcu aj vo sfére pozemskej. Diabol pracuje aj v tejto sfére, aby priviedol do záhuby celé národy. Pápež Pius XI. napísal: „*V tejto veci niet jedinej výnimky medzi*

jednotlivcami, rodinami či štátmi, pretože «ľudské spoločenstvá» nie sú o nič menej podrobené Kristovej moci než jednotlivci. (...) „Ak je teda Boh a Ježiš Kristus vytesnený zo zákonodarstva a z verejného života a neodvodzuje sa už viacej autorita od Boha, ale skôr od ľudí, (...) výsledkom sú otrasy v celej ľudskej spoločnosti.

My sme pred Eucharistickou tvárou nášho Boha, pretože si uvedomujeme, že spása nám prichádza jedine a výhradne od Ježiša Krista. Od nikoho iného? Nemôžeme nikdy Krista vymeniť za žiadne iné božstvo, za nijakú modlu. Obetujme v týchto dňoch sv. prijímanie za blúdiacich, za tých, ktorí stoja na hrane zatratenia, za umierajúcich a za duše v očistci. Pre zásluhy nepoškvrnenej obety kríža, ktorá sa sprítomňuje vo sv. omši, nech Pán zachráni úbohých hriešnikov. Odhodlajme sa vykročiť tesnou bránou Kristových príkazov a zákonov Sv. Cirkvi.

Nech za nás oroduje Preblahoslavená Panna Mária, sv. Jozef jej prečistý ženích, všetci anjeli a svätí, ktorých ctíme, milujeme a ku ktorým sa v tejto vážnej dobe utiekame.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kolki-budu-spaseni/>